

Udvalget ikke har troet at kunne tiltræde Statsrevisionens Indstilling, idet man har formænt, at der, naar man udtalte sig, som Statsrevisionen i sin Indstilling har gjort, nemlig, at „det for Marineministeriet aflagte Brugsredskab faaer at passere“, deri vilde ligge en Godkjendelse af den i Regnskabet opførte Sum, der altsaa vilde blive at lægge til Grund ved Affattelsen af de senere Regnskaber. Det har derhos viist sig, at ogsaa den i Statsregnskabet for Aaret 1867—68 opførte Sum er urigtig, og at den Rettelse, der er foretagen der, heller ikke er rigtig. Udvalget har derfor troet at maatte begjære konstateret, baade hvad Marinens Beholdning var den 1ste April 1867, og hvad Grunden er til, at den omtalte Uoverensstemmelse findes mellem den virkelige Værdi og den i Statsregnskabet opførte. Udvalget har i Forbindelse hermed i Uoverensstemmelse med Statsrevisionen gjort en Henstilling til Marineministeriet om at søge sit Regnskabsvæsen forbedret, da det dog ikke kan negtes, at en Deel af de Anker mod samme, som ere fremsatte af Statsrevisionen og tiltraadte af Udvalget, ere af en saa væsentlig Besskaffenhed, at der turde være rig Anledning til at søge Marineministeriets Regnskabsforhold forandrede. — Af Anskaffelserne har Udvalget kun berørt Anskaffelsen af Maskinen til Pantserflibet Nr. 53. Denne Sag har jo været gjort til Gjenstand for en vidtløftig Forhandling i Folkethinget, og der er ikke senere fremkommet noget særligt Nyt desangaaende. Hvad der i saa Henseende er oplyst af Statsrevisionen, stemmer med, hvad der blev oplyst under Forhandlingen i det andet Thing. Udvalget har kun troet her at burde fremhæve en temmelig paafaldende Afgjorelse fra Marineministeriets Side, idet samme paa et Tidspunkt, da der var god Tid til at betænke sig, har afgjort Sagen Dagen efter, at det havde modtaget Constructionskommissionens Erklæring om den Maskine, der skulde anskaffes. Denne Commission havde andraget paa, at man skulde søge et Tilbud fra et bestemt udenlandsk Huus, som netop gav sig af med og var blevet anbefalet Ministeriet som skikket til at udføre saadanne Maskiner som den, man havde bestemt at anvende til Skibet Nr.

53. Da denne Sag imidlertid har fundet sin Afgjorelse ved Forhandlingen i Folkethinget og ved, hvad der senere er passeret, har Udvalget, som sagt, indskrænket sig til den Bemærkning desangaaende, der findes i den afgivne Betænkning.

Andræ: Den ærede Ordfører kunde ikke undlade at komme tilbage til det Punkt, som jeg havde tilladt mig tidligere at berøre en passant, skjøndt det dog vistnok ikke var nødvendigt nu at ville forsøge paa at overbevise mig om, at jeg ikke havde havt ganske Ret. Jeg maa i den Anledning bede bemærket, at jeg udtryffeligt, hvis jeg ikke husker feil, før sagde, at jeg ikke misbilligede, at man ikke havde misbilliget den omtalte Anvendelse. Dette sagde jeg, men jeg sagde tillige, at man ikke arbejdede paa en nøie Efterfølgelse af de til Grund for Bevillingerne liggende Forudsætninger ved at gaae denne Bet. Det kan jo være meget rigtigt, at man har gjort det, — det har jeg ikke Noget imod —, men, hvad jeg sagde, var kun, at man ikke arbejdede paa den fremhævede nøie Efterfølgelse af de til Grund for Bevillingerne liggende Forudsætninger, naar man ikke troede at burde misbillige en saa betydelig Afvigelse. Der er ganske vist noget Banffeligt ved den omtalte Sag. Det kan ikke negtes, at det ofte er fornuftigere ikke at have Bevillinger, og at man ofte kunde anvende Penge mange Gange bedre ved at anvende dem efter sit bedste Skjøn end efter Bevillinger. Dette synes den ærede Ordfører ogsaa at indsee. Jeg tør maaskee betegne det som hans praktiske Standpunkt. (Ordføreren: Ja!) Det er rigtigt. Men for et Dieblit siden hævede den ærede Ordfører sig dog til Theorien og sagde, at theoretisk taget kunde man ikke negte, at man maatte misbillige det Omtalte. Men i Praxis maa man maaskee see noget anderledes paa Sagen. Man er saaledes, forekommer det mig, kommen ind i et Vildere, uden at jeg dog skal gjøre noget Forsøg paa at lede ud af dette Vildere, idet jeg kun atter skal gjentage, at det just ikke er den nøie Efterfølgelse af Bevillingerne, som man fremmer ved Indstillingen.